

ฟังฉันสิ! ...ฟังฉัน

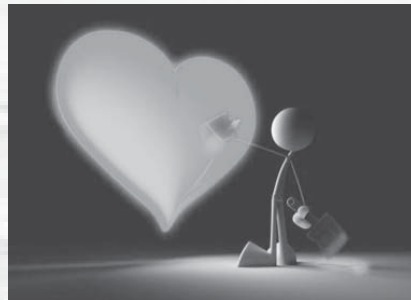
ภาพ : www.unlimitpc.com

น้ำค้าง คำแดง

เข่าว่ากันว่าบนโลกมีการสื่อสารอยู่ ๒ ทาง ๑. ผู้รับสาร ๒. ผู้ส่งสาร วันนี้ฉันจะลองนั่งสังเกตดูคนรอบข้างคุยกัน ว่าใครเป็นผู้ส่งสาร แล้วใครเป็นผู้รับสาร แล้วจำนวนของผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ฝ่ายไหนจะมีมากกว่ากัน หนึ่งวันเต็มๆ ที่ฉันทำหน้าที่สังเกต สังเกต และสังเกต แล้วก็เจอวงสนทนาวงหนึ่ง มีผู้ร่วมสนทนา ๗ คน คนส่งสารหลักมี ๖ คน อีก ๑ คน เป็นผู้พยายามส่งสารแต่ไม่มีคนพยายามรับสาร อาจเป็นเพราะสารนั้นมาผิดที่ผิดจังหวัะก็ได้ ส่วนผู้รับสารไม่สามารถระบุจำนวนได้ เพราะทุกคนพร้อมจะพูดเรื่องของตัวเอง อยากให้คนอื่นฟังแต่ในขณะเดียวกัน ไม่มีใครยอมเป็นผู้ฟังอย่างจริงจัง แล้วคุณล่ะ เป็นผู้ส่งสาร รับสาร หรือพยายามส่งสาร ฉันมีเรื่องเล่า ๒ เรื่องจะเล่าให้ฟัง

เรื่องที่ ๑. เสียงเจียบ ในขณะที่เราเดินไปตามท้องถนน มีเสียงดังอื้ออึงอยู่รอบตัวเรา ทั้งเสียงรถ เสียงลม เสียงคน โดยเฉพาะเสียงคนที่บางทีเราก็มารู้ว่าจะตะโกน หรือแย่งกันพูดทำไม ฉันคิดอยู่ในใจว่าคนเราสามารถสื่อสารโดยไม่ต้องใช้เสียงได้ไหม ถ้าได้ก็คงจะดี แล้วฉันก็ได้คำตอบ เมื่อได้เจอคนที่สื่อสารโดยไม่ต้องใช้เสียง เขาคือผู้บกพร่องทางการได้ยิน (คนหูหนวก) ไม่ว่าเราจะพูดอะไร เสียงดังแค่ไหนพวกเขาไม่ได้ยิน ที่แรกที่เห็น ฉันรู้สึกว่าเขาโชคดียังที่ไม่ต้องทนฟังเสียงจ่อแจจจากภายนอก ไม่ต้องสนใจว่าใครจะพูดถึงเรา ในทางที่ไม่ดี แต่แล้วเมื่อฉันได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวงสนทนาเจียบ ชีวิตฉันไม่เคยรู้สึกอึดอัดเท่านี้มาก่อน ฉันสื่อสารด้วยการพูด และรับสารด้วยการฟัง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นเลยในวงสนทนานี้ ทุกคนใช้ภาษามือ เมื่อคนหนึ่งใช้ภาษามือ คนที่เหลือจะตั้งใจดู ตอนนั้นในหัวฉันเกิดคำถามขึ้นมากมาย ถ้าพวกเขากำลังชวนกันไปเที่ยว ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะไปที่ไหน แล้วถ้าใครสักคนเดินออกไปจากวงสนทนา ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเดินออกไปจากวงสนทนา "ฉันอึดอัดเหลือเกิน ใครก็ได้ช่วยบอกฉันทีว่าพวกเขาคุยอะไรกัน" ในระหว่างนั้นก็คิดขึ้นได้ว่า หากตอนนี้มีการเตือนภัยว่าพายุเข้า และฉันเป็นคนเดียวที่ได้ยิน ฉันจะบอกเขาอย่างไรให้หนีไป

ภาพ : www.khanmuang.com

หรือถ้าเขาต้องขึ้นรถ Taxi เขาจะสื่อสารกับคนขับอย่างไร ชีวิตที่บกพร่องทางการได้ยินไม่ง่ายเลยจริงๆ เรามองผ่านๆ พวกเขาเหมือนคนปกติ แต่จริงๆ แล้ว พวกเขาขาดโอกาสที่จะสื่อสาร แม้จะพยายามมากแค่ไหน ถ้าพวกเขาไม่ให้โอกาส หรือเราไม่พยายามปรับเข้าหากัน ก็ไม่มีทางสื่อสารกันได้ ส่วนภาษาเขียนจะมีประโยชน์ก็เฉพาะคนที่ได้เรียนหนังสือเท่านั้น บอกตามตรงฉันอึดอัดมากที่ไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาคุยกัน และฉันก็ไม่สามารถบอกความต้องการของฉันได้ มันเป็นเรื่องที่จินตนาการไม่ออกจนกว่าคุณจะได้เป็นส่วนหนึ่งของวงสนทนานั้น ฉันตั้งใจจะถามเขาให้ได้ (ผ่านล่ามภาษามือ) ว่า เขาต้องการอะไร หรืออยากบอกอะไรกับสังคม คำตอบคือ เขาอยากเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการบริการสาธารณะ เช่น รู้ว่าในรายการโทรทัศน์เขา

คุยอะไรกัน (มีตัวหนังสือวิ่งได้ภาพ) หรือถ้าป่วยแล้วไปหาหมอ เขาควรได้อาการป่วยของตนเอง โดยไม่ต้องจ่ายเงินจ้างล่าม ที่จริงสิ่งที่เขาอยากได้ เป็นสิ่งที่เขาควรจะได้โดยไม่ต้องเอ่ยด้วยซ้ำ

มีอีกอย่างที่ทำให้ฉันตื่นเต้น ฉันเพิ่งรู้ว่าพวกเขาใช้โทรศัพท์มือถือ แต่เอาไว้ส่งข้อความ หากคุณโทรหาเขา คุณจะได้เป็นผู้ส่งสารที่ไม่มีคนรับสาร แต่หากคุณส่งข้อความถึงเขา เขาและคุณจะผลัดกันรับผลัดกันส่งสาร ถ้าคุณมีโอกาสได้สื่อสารกับเขา ลองถามเขาว่า ต้องการให้ช่วยอะไรไหม บางทีคุณอาจได้วิธีสื่อสารที่มากกว่าการพูดและฟัง

เรื่องที่ ๒. เสียงเงิบจากเด็กหญิง เป็นเรื่องเล่าที่ฉันเคยได้ยิน เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง อายุประมาณ ๑๔ ปี ตั้งแต่เธอเข้ามาเรียนโรงเรียนมัธยม ไม่มีใครได้ยินเสียงของเธอเลย พ่อแม่ยืนยันว่าเธอพูดได้ ถ้าอย่างนั้นมีสาเหตุอะไรที่ทำให้เธอไม่พูด ครูประจำชั้นสังเกตเห็นพฤติกรรมของเธอ ถึงเธอจะไม่พูดแต่เธอก็มักไปนั่งกับเพื่อนๆ เธอไม่ใช่คนเก็บตัว เมื่อมีคนอยากรู้เรื่องของเธอก็จะตอบ เธอจะเขียนใส่กระดาษแทนการพูด ครูประจำชั้นพยายามใกล้ชิดเธอ พูดกับเธอทำให้เธอไว้ใจ ครูพูด "ถ้าครูให้สัญญาว่าจะเป็นผู้ฟังที่ดี เธอจะพูดกับครูไหม" เธอตอบใส่กระดาษว่า "หนูไม่แน่ใจว่าครูอยากฟังหนูพูดจริงๆ แต่หนูจะยอมตอบคำถามของครูในกระดาษแทน"

ครู "เธอพูดได้ไหม"

เด็กหญิง "พูดได้ค่ะ"

ครู "แล้วทำไมไม่พูด"

เด็กหญิง "ไม่มีคนอยากฟังหนู"

ครู "ทำไมถึงคิดว่าไม่มีคนฟัง"

เด็กหญิงไม่ตอบอะไร เธอยื่นสมุดบันทึกให้ครูอ่าน ในนั้นเขียนว่า "ที่จริงวันนั้นเป็นวันที่ดีสำหรับฉัน เพราะฉันจะได้รับเลือกให้เล่านิทานหน้าชั้นเรียน ฉันตั้งใจจะกลับไปเล่านิทานเรื่องนั้นให้ทุกคนฟัง ฉันเดินออกมาเจอเพื่อนๆ แล้วบอกพวกเขาว่าฉันมีอะไรจะเล่าให้ฟัง แต่ไม่มีใครในนั้นที่ฟังฉัน ทุกคนคุยกันเหมือนไม่มีฉันอยู่ตรงหน้า พอฉันกลับไปถึงบ้าน บอกกับพ่อแม่ว่า หนูมีอะไรจะเล่าให้ฟัง ระหว่างนั้นพ่อแม่คงกำลังคุยกันอยู่

ฉันเข้าไปผิดเวลาเอง พ่อแม่บอกฉันว่า นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาเล่าอะไรให้ฟัง ฉันไม่รู้ว่าจะหาเวลาไหนที่ฉันสามารถเล่าได้แล้วเรื่องไหนเป็นเรื่องที่พวกเขาสนใจ ตลอดเวลาที่ผ่านไปฉันพยายามฟังคนอื่นพูด และฉันก็พบสิ่งที่วงสนทนาชาววงสนทนาไม่เคยขาดคนพูด แต่ขาดคนฟัง ถ้าหากฉันไม่สามารถทำให้วงสนทนานั้นสนุกได้ ฉันจะทำให้วงสนทนาสมบูรณ์ด้วยการเป็นคนฟัง"

หลังจากอ่านบันทึก ครูพูดกับเธอว่า "เธอทำหน้าที่ได้ดีแล้ว และครูจะทำหน้าที่นั้นแทน เมื่ออยู่กับเธอ"

ฉันเชื่อว่าลึกๆ แล้วเราก็คงอยากให้ใครสักคนฟังเราด้วยความจริงใจ แต่หากเราไม่เคยให้ความจริงใจที่จะฟังคนอื่นเลย คงไม่มีใครฟังเราแน่นอน ไม่มีวงสนทนาวงไหนมีแต่ผู้ส่งสารโดยไม่มีผู้รับสาร และไม่มีวงสนทนาวงไหน ที่มีแต่ผู้รับสารโดยไม่มีผู้ส่งสาร

มีอีกเสียงหนึ่งที่อยากให้เราฟังเขาอยู่ นั่นคือเสียงจากภายในของตัวเอง ฉันพบวิธีนี้ตอนไปปฏิบัติธรรม ฉันมีโอกาสได้อยู่กับตัวเองหลายชั่วโมงในหนึ่งวัน แล้วพบความมหัศจรรย์อีกอย่างของชีวิต ฉันคนเดียวสามารถคิดเรื่องดีๆ และคิดเรื่องร้ายกาจมาก ๆ ในเวลาไล่เลี่ยกัน ฉันได้รู้ว่า ฉันเองก็มีมุมที่ไม่ดีอยู่ในตัว ที่ผ่านมากฉันพยายามแสวงหาความต้องการของตัวเองจากคนรอบข้าง แต่ในช่วงเวลานั้น ฉันค้นพบว่าสิ่งที่ฉันกำลังตามหา มันอยู่ในตัวฉัน และคงพยายามบอกฉันนานแล้ว แต่ฉันไม่เคยให้เวลา ไม่เคยให้ความสำคัญกับใจของตัวเองเลย ฉันไม่อยากให้คุณและฉันลืมความสำคัญของตัวเองและคนรอบข้าง ไม่ว่าวันนี้คนที่อยู่ตรงหน้าคุณกำลังพูดอะไร หรือสื่อสารด้วยภาษาที่เหมือนหรือแตกต่างจากคุณ อย่าลืมให้เกียรติ และรับฟังเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะไม่แน่วันหนึ่งเราอาจเป็นผู้ไร้เสียงโดยไม่รู้ตัว

ฟังฉันสิ! ...ฟังฉัน...

นี่ไง! ฉันกำลังฟังเธอ